

RESUMÉ

Záměrem této práce bylo zjistit, zda dva zkoumané evangelizační programy vzniklé pro II. vatikánském koncilu reflektují současnou situaci a potřeby v církvi a ve společnosti a jsou schopné srozumitelně a účinně zprostředkovat evangelium. Jako východisko pro výběr programů sloužily závěry II. vatikánského koncilu a nejdůležitější pokoncilní dokumenty vyjadřující se k tématu evangelizace. V teoretické části se práce zabývá nejprve samotnými pojmy evangelizace a pastorace. Následně práce zkoumá, jak se na potřebu evangelizace dívá II. vatikánský koncil. Vychází přitom ze dvou pohledů na církvev, a to církvev evangelizující a církvev evangelizovanou, a z nich vycházejících potřeb. Závěry jsou pak aplikovány na české prostředí. Empirická část práce se věnuje průběhu programů, z nichž jeden je zaměřen na evangelizaci vnější, druhý na evangelizaci vnitřní. Cílem je popsat používané evangelizační a pastorační prostředky. Stanovené hypotézy jsou ověřovány prostřednictvím dotazníku, který zjišťuje účinnost obou programů a míru jejich recepce účastníky i organizátory. Následná analýza výsledků ukazuje, že u většiny respondentů došlo za přispění používaných evangelizačních prostředků k pokroku, pokud jde o přijetí, prohloubení a následné schopnosti předávání evangelia.